

TOÑO E O ASASINO FLORENTINO

Toño quedou aínda máis inquieto tras escoitar as palabras da súa aboa. Aquela mesma tarde, mentres o vento zoaba entre as fendas das xanelas vellas coma un animal impaciente, o neno tomou unha decisión. Preparou unha pequena mochila cunha lanterna, unha manta e un anaco de pan, e agardou, coa respiración contida, a que a noite rematase de caer.

Cando o reloxo da parede marcou as doce badaladas, Toño dirixiuse ao mellor agocho que lembraba dos seus xogos: un burato oculto nunha meda de herba seca detrás do hórreo. Arrastrouse para dentro, acomodouse como puido e apagou a lanterna. Notaba o corazón latexándolle forte, coma un tambor chamando a desgraza.

O tempo pasou a un ritmo estraño minutos, talvez horas mentres o silencio da aldea se volvía tan profundo que calquera ruído semellaba un trono distante. De súpeto, rompeu o calmo da noite un chasquido de pasos na terra mollada. Achegábanse amodo, cun ritmo pesado, coma se quen fose arrastrase as botas cunha vontade fría e paciente.

Toñ susurrou unha voz rouca entre as arbores. Sei que estás aquí

O sangue do neno fíxose xeo. Era Florentino.

Sentiu como aquela presenza se detiña a poucos metros da meda. Logo, un silencio absoluto, tan denso que semellaba que a noite enteira contiña a respiración. Toño tampouco se atrevía a facelo.

E entón, algo marabilloso e inesperado sucedeu. O aire arredor encheuse dunha luz cálida, dourada, que danzaba coma o reflexo das candeas antigas. Unha figura pequena, apenas unha sombra luminosa con forma de muller, apareceu fronte ao agocho. Toño recoñeceu de inmediato aqueles ollos doces e fondamente familiares: era a súa bisavoa, a mesma da que a súa aboa lle falara tantas veces.

Non temas, meniño dixo a aparición cunha voz que lembraba o rumor da lareira. Florentino non vos quere mal. Está atrapado, condenado a vagar pola aldea ata que alguen descubra a verdade da súa morte.

O medo de Toño trocouse en curiosidade, unha curiosidade aguda que lle picaba no peito.

Que verdade? preguntou nunha voz tan baixa que apenas era un aire.

A bisavoa inclinou a cabeza.

Florentino non foi o asesino... murmurou . El foi a vítima.

E nese mesmo intre, os pasos volveron soar. Esta vez máis preto. Máis rápidos. Mais desesperados. Coma se alguen ou algo non estivese disposto a permitir que a verdade saíse á luz.

Antonio Daniel Bocman, Charly Dunkley Lampson, Henrique
Manuel Toro da Silva